

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

531

פסוץ תשפ"ד

'קדיש ורוזין פרפס...'

'יסדר שולחנו יפה בכלים נאים כפי כוחו' (שו"ע תעב, ב)

בלילה הזה אנחנו משתדלים לעשות את הכל בפאר והדר, להסב כבני חורין, לשמוח ולהלל ולבטא כלפי חוץ את היציאה מעבודת לחרות, ולהרגיש 'כאילו הוא יצא ממצרים...'

* * *

מחזה כזה לא ראה הגאון רבי **יצחק זילברשטיין** מעולם... ולא הוא בלבד, אלא כל מי שזכה להכיר את טיבו ולמצות את תכונותיו של מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א, אינו מאמין למשמע אזניו! שהרי אבן יסוד עיקרית בחיי מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א, היא מידת 'מנוחת הנפש'. מרן הגרי"ש זיע"א התבטא פעמים רבות, שעיקר הצלחת התלמיד חכם, לרכוש את קנייני התמדת התורה הוא באמצעות מידת 'מנוחת הנפש'. אף הבינו מתוך דבריו, שהצלחתו להעפיל לדרגות נשגבות בהתמדת התורה כיחיד בדורו ולדורות, באה לו הודות למידת מנוחת ושלוות הנפש. מי שרוצה להתעלות בתורה, צריך לראות שלא לקחת שום דבר ללב! מי שלוקח כל דבר אל ליבו, יטביעוהו הטרדות והפגעים המתחדשים מידי יום ביומו, עד שיאבד את ה'צילותא דשמעתתא' הדרושה כל כך להתעלות בתורה.

למרות שהיה מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א בעל רגש גדול, לא הראה מעולם את המתחולל בליבו כלפי אחרים. אף אם היה זה בשעות קשות, לא הראה מאומה מן המתחולל בלבו אל החוץ!

כמי שכל משא הדור מונח היה על כתפיו, היו פעמים רבות בהן נעשו דברים שהסבו לו עוגמת נפש נוראה, אך הוא לא הראה שום אותות עוגמת נפש החוצה, כלא את הכאב בליבו וצלל אל תוך תלמודו... אף כשממשו ובאו עדני שמחה וגיל, לא ראו על פניו מאומה. מראהו המרוכז בסוגיא אשר לפניו, היה המראה היחידי שנתגלה אל מול עין כל מכיריו ובאי ביתו. ריקוד, מאן דכר שמייה!

משום כך נקל לתאר את תדהמתו הגדולה של חתנו, הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, באותו ערב פסח, שעות ספורות לפני התקדש החג, כשהוא עומד ומרקד!

איזהו הדבר בעולם, שיכול היה להוציא את מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א מכליו, ולהביאו לידי ריקוד? אכן, כל מי שזכה לקיים בו, במרן הגרי"ש אלישיב זיע"א, את דברי מרן ה'חזון איש' זיע"א: "ידיעת חכמי התורה ומדתן הן הן גופי תורה", אינו מסוגל להאמין שתתכן מציאות כזו.

הבה נפתע יחדיו כשנעמוד על פשר הריקוד הנדיר!

כל אימת שהיה חג הפסח ממשמש ובא, נמסכה מידה קטנה של עוגמת נפש בליבו של רבינו. בבית מרן הגרי"ש זיע"א, היה מונח גביע כסף מירושתו של הסב הגדול, מרן הגאון הקדוש בעל ה'לשם' זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל. והיה גביע זה חביב עד מאד אצל מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א. שכן, מי כמוהו הכיר את זקנו, ענק הקבלה וחכם הרזים? למי מאיתנו יש בכלל השגה, בכונות הטמירות שכיון מרן הגה"ק בעל ה'לשם' זיע"א, שגדלות רוחו נשגבה עד אין חקר, בסתרי העולמות העליונים, כשקידש על היין בגביע זה, וכאשר היה מונח לפניו בשעת אמירת ההגדה וסיפור יציאת מצרים בסילודין? אשרי עין ראתה זאת!

ברם, כיון שגביע זה נוצק בטרם נודעה הכרעתו של מרן ה'חזון איש' זיע"א בענין שיעור 'רביעית', ועל אף שגדולי עולם בדור הקודם (כמרן החפץ חיים זיע"א ועוד רבים), השתמשו בגביעים הקטנים משיעורו של מרן החזון"א זיע"א, בכל זאת לא יכול היה מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א לקדש על גביע מקודש זה...

שנה אחת התבטא בצער בפני חתנו, הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, אודות כאבו הגדול וצערו. כשמע על כך, החליט לנסות לעשות משהו. הוא פנה לדודו הר"ר דוד בולימובסקי ז"ל, שהיה לו שיג ושיח והבנה בעניינים אלו, ושאלו מה ניתן לעשות. לקח הלה את הגביע ל'הצורפים', שטיפלו בו בעדינות ובזהירות יתרה, והוסיפו לגובהו של הגביע, עד שהכיל הגביע שיעור 'רביעית' אף לפי הכרעתו של מרן החזון איש זיע"א.

כשהגיע הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א לבית חותנו, מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א, והגיש לפניו את הגביע, לקחו לידו ולא יכול היה לשים מחסום לרגשותיו, שפרצו וגאו מעל ומעבר בשמחה של מצוה, עד שיצא מכליו ופרץ בריקוד של שמחה!!! מחזה נדיר שלא נראה מעולם! על מה רקד מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א?

על הגביע שכיוון בו זקנו הענק, בנסתרות את כוונותיו הטמירות? יתכן שכן! אין לנו השגה בנסתרות. אך עיקר ריקודו ושמחתו של מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א היה, כשעלתה בידו להוסיף הידור בהלכה, כי כך נפסק ב'שולחן ערוך' (או"ח תעב, ב): "יסדר שולחנו יפה בכלים נאים כפי כוחו". הכלי הנאה ביותר שהיה ברשותו של מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א, היה הגביע של זקנו ענק הקבלה בעל ה'לשם' זיע"א. במשך שנים נמנע ממנו לקדש בו ולעטר בו את שולחנו, מחמת הכרעתו של מרן ה'חזון איש' זיע"א. עתה, כאשר קיבל לידו את הכוס הקדושה והנכספת, ששיעורה מתאים גם פי הכרעתו של מרן ה'חזון איש' זיע"א, לא יכול היה לעצור בעד רגשותיו ופרץ בריקוד של שמחה.

הבה נתבונן לעצמנו, מה מסוגל להוציא אותנו מכלינו ולגרום לנו לרקוד מרוב שמחה ואושר, ומה הביא את מרן הגרי"ש אלישיב זיע"א לידי ריקוד של שמחה! הידור בהלכה! דקדוק נוסף בהלכה! זה מה שהוציאו מכליו והביאו לידי ריקוד של שמחה! [מתוך הגדש"פ - 'חישוקי חמד']

כָּל הַכֶּפֶץ יֵיתִי וַיִּיכֹל...

הטעם שאומרים בפסח 'כל דכפין ייתי ויכול' מה שלא מצינו בחגים אחרים, הוא משום שבפסח נידונים על התבואה (ר"ה .טו) ולכן חשוב להרבות בצדקה כדי לעורר רחמים על הפרנסה (אפריון עה"ת - שמות פורים)

להזמין עניים לבית ולקיים מצות בהם הכנסת אורחים, במציאות זמננו זו מצוה שאינה מצויה כ"כ. אבל עדיין נותרו יחידי סגולה שמצליחים לקיים מצוה זו בהידור רב, ואשרי חלקם.

* * *

מנהגו של הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל, היה להתפלל מנחה גדולה בכלל פוניבז' ביום שישי. בדרך כלל הוא מצא שם כל מיני אנשים מסכנים, שלא היה להם בית, והסתובבו באזור ישיבת פוניבז', אחרי תפילת מנחה הוא הזמין אותם שיבואו לאכול.

ביום שישי בצהרים באותה שעה על פי רוב, הרבנית כבר סיימה את עיקר הבישולים של שבת, והריח עלה מהמטבח. כי כבר משעות הבוקר, הרבנית עבדה להכין את הכל, לפני שהילדים שבים מתלמודם והבנות מבית ספרן, את הדגים, המרק עם נתחי עוף ומעט שומן, גם אורז וירק קצוץ ממה שהיה בבית. וכאשר העניים הללו נכנסו, הניחוח עלה באפם. כמו הזמנת האורחים, כן הכנסתם הביתה - היה בהסכמת הרבנית ובשמחתה. ר' בן ציון הכניסם והושיב אותם בסלון שכבר היה ערוך לשבת. הוא הגיש להם לאכול, מנה ראשונה דגים, מנה שניה מרק, והם אכלו בדחילו ורחימו, כמו שרק עני יודע לאכול, כאילו היה זה מאכל קדוש ממש... אבל האמת שזה היה קודש כי הרבנית נתנה להם

מהמעט שהיה... אחרי המרק, קיבלו גם מהעוף. כאשר סיימו לאכול, הרבנית או הילדות הלא גדולות ניקו שוב את המפה ואת הכלים לכבוד שבת (לא היה אז ניילון חד פעמי...).

סיפרה הרבנית ואמרה פעם בחיור, שבאותה תקופה היו אוכלים בבית שלנו בנוסף לשלוש הסעודות של שבת, 'סעודת יום שישי' - 'סעודת טועמיה' למהדרין. "אבא אמר לי פעם בחיור, כי בחצרות האדמו"רים הצדיקים יש מנהג, שיום לפני החתונה עושים סעודת עניים, ואצלנו גם כן יש מנהג, שבערב שבת לפני כניסתה של 'שבת המלכה' עורכים סעודת עניים...".

מובן, שבעקבות המנהג הקבוע של 'טועמיה', הרבנית העמוסה בבית עם ילדים קטנים, נאלצה להכין כמות גדולה יותר של דגים, יותר מרק ויותר עופות, כדי שיהיה מספיק גם לסעודות ערב שבת... והיא סיפרה: "בערבי שבתות החורף כשהיה קר בחוץ, האורחים ביקשו עוד ועוד, כנראה המרק היה טעים וחסם, ובחוץ היה קר. קרה פעם שאכלו כל כך הרבה, עד שלא נשאר כמעט מרק לליל שבת, ויום שישי של החורף הוא יום קצר מאד, ולא יכולתי להספיק להכין מרק חדש, לא ידעתי מה לעשות, והחלטתי שבליט ברירה אגיש מעט מרק לכל אחד בליל שבת, אבל מה היה? לפתע בליל שבת אבא הביא אורח נוסף, פלוני אלמוני שהתפלל בישיבת פוניבז' ולא היה לו היכן לאכול. וזו היתה דרכו של אבא, שנשאר להמתין אחרי התפילה שם, לצוד בעיניו אם רואה אדם שנשאר כך סתם בישיבה, ניגש אליו להתעניין האם יש לו היכן לסעוד, וכמה פעמים מצא אנשים מסכנים שאכן לא היה להם היכן לסעוד. וכך גם באותו ליל שבת. מה אעשה? לא רציתי לתת לכל אחד מהמסובים מעט מרק, כיון שאז האורח יחשוב שאין מספיק מרק לכולם בגללו וירגיש שלא בנוח, ומטעם זה גם לא רציתי לתת לו הרבה ולאבא מעט, שמא הוא יבין שאין מספיק לאבא בגללו, והרי ישב ליד אבא וראה מה שמגישים לו. מיד קראתי לשמעון וצבי שהיו ילדים קטנים, ואמרתי להם בשקט שמכיון שאין מספיק מרק, אז אני אניח להם בצלחת מים חמים מדוד השבת, בתוספת חתיכת גזר וכדומה, כדי שיראה שיש להם מרק, ובאמת את כל המרק נתתי לאבא ולאורח. אחרי שהאורח הלך, הילדים צחקו ואמרו לי: 'אמא איזה מרק טעים היה היום!', וכולם צחקו... גם מהעוף היה חסר, אז חילקתי את המשולשים לרבעים, ואבא והילדים אכלו מעט פחות עוף מבכל שבת, אבל דגים לא היה חסר לי, גם באותה שבת ב"ה. מנה אחרונה הייתי מגישה בדרך כלל פירות על השולחן, ומי שרצה לקח, ממילא היה מספיק גם במעט הפירות שהוגשו לכבוד שבת" - דברי הרבנית בסוף ימיה - בעיניים צופיות כמעט דומעות, בזיכרון החסד בערבי שבתות ולילי שבת בתקופה ההיא.

אלו סיפורים על דגים, מרק, עוף ופירות למנה אחרונה, אבל מי אינו יודע, שאלו הן מנות ראשונות גדולות לעולם הבא...

[מתוך הספר 'ללא שם']

שְׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל מְצִינִים שָׁמַיִם

'מצויינים', כלומר: בולטים בשוני, נבדלים. כולם ראו שהם עם אחר, שאינם ככל המצרים. הלבוש שלהם היה לבוש יהודי.

* * *

הרה"ג רבי גואל אלקריף שליט"א מביא סיפור מופלא על כוחה של התגברות אחת מול סחף, על שמירת הלבוש היהודי, סיפור שמגיע אלינו מוונצואלה הרחוקה. בוונצואלה אין כמעט בחורי ישיבה, ונדיר לראות שם יהודי במראה חרדי. בחור ישיבה אחד שהתגורר שם, היה מקפיד ללכת עם כובע וחליפה ברחוב. הוא לא שינה לבושו וקידש בכך שם שמים. יום אחד כשהלך ברחוב, פגש אותו סטודנט יהודי ושאל אותו לפשר מראהו החרגי. הבחור הסביר לו שהוא לומד בישיבה, וזהו הלבוש של יהודים בני תורה. הסטודנט לא הכיר את המושג 'ישיבה', ואפילו לא ידע מהי התורה. במשך שעה וחצי דברו השניים. בחור הישיבה הסביר, שהלבוש יוצא הדופן הוא לבוש מכובד, כמו שמתאים לבן של מלך, והרי כל יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים. "נשיא ארצות הברית", הוא סיבר את אזנו של הסטודנט, "לא ילבש בגדים מוזנחים ועלובים, נכון? אתה רואה אותו מופיע תמיד עם מלבוש מכובד. גם אני, כבן ישיבה, הולך עם בגדים מכובדים - עם חולצה לבנה, חליפה וכובע". "איפה נמצאת הישיבה?", שאל אותו סטודנט. "בליקווד", ענה הבחור.

לא עבר זמן רב, עד שהסטודנט החליט לנסוע לליקווד, לבדוק מקרוב את הישיבה המסקרנת הזאת. אזרח של וונצואלה שבדרום אמריקה, זקוק לויזה כדי להיכנס לארצות הברית. לאותו סטודנט היתה ויזה, והוא הגיע למעבר הגבול, אבל לא שם לב שפג תוקפה של הויזה שלו. השוטרים בצד האמריקני של הגבול התייחסו אליו בחומרה כאילו רצה להיכנס לארצות הברית במרמה, והוחלט לגרש אותו בחזרה לאמריקה הדרומית. הגיע שוטר כושי עם ניידת, הורה לו להיכנס והתחיל לנסוע. בדרך פנה אליו השוטר, ושאל: "למה באת לארצות הברית?" אמר לו: "באתי ללמוד בישיבה".

- "באת לישיבה???"

משהו לא ברור קרה פתאום. השוטר עצר את הניידת לרגע, ואחר כך התחיל לנסוע לכיוון ההפוך. "היי, לאן אתה לוקח אותי?", הסטודנט נבהל. אולם פניו של השוטר הכושי שידרו אהדה, ולמרבה ההפתעה הוא אומר: "אני לוקח אותך לעו"ד מסויים. תשלם לו אלף דולר, והוא יוכל לארגן לך ויזה באופן מיידי, במקום". עלה אותו סטודנט לעורך הדין, שילם לו, וקיבל ויזה. השוטר בינתיים חיכה לו למטה בניידת. "בוא חביבי", אמר השוטר, "אני עכשיו מונית ספיישל בשבילך, אני אסיע אותך בניידת עד תחנת הרכבת.

אביא אותך לרכבת שתיקח אותך לליקווד". הסטודנט היה מלא הכרת הטוב, אבל גם מבולבל מאד: "אני מודה לך מאד על כל העזרה, אבל אפשר לשאול משהו? מה קרה שהחלטת, פתאום, לא לגרש אותי, ועוד לעזור לי כל כך הרבה?". "תשמע סיפור, אבל סיפור חזק", אמר השוטר. הוא סיפר על תיק ש'תפרו' לאשתו. העלילו עליה עלילה וחייבו אותה לשלם אלפיים דולר. מאחר שלא היה באפשרותם לשלם את הסכום הזה הכניסו אותה לכלא. זמן מה אחר כך, הלך אותו שוטר ברחוב, וראה חסיד סאטמאר יוצא מחנות עם תיק. פתאום הגיח בסערה בריון, ומול עיניו של השוטר התנפל על החסיד וחסף ממנו את התיק. החסיד התחיל לצעוק ולרדוף אחרי השוטר, אבל השוטר היה הרבה יותר מהיר ממנו. לא היה לו סיכוי מולו. השוטר, לעומת זאת, היה בכושר טוב. הוא רדף אחרי השוטר, תפס אותו, השכיב אותו על המדרכה, הזמין ניידת, והחזיר את התיק לחסיד. אותו חסיד היה נרגש. הוא הודה לשוטר במילים חמות, וסיפר לו שבתיק היה סכום כסף גדול מאד.

"אין צורך להודות", אמר השוטר, "רק עשיתי את עבודתי".

"הצלת אותי", אמר החסיד, "ואני רוצה להכיר לך טובה. לא רק בדיבורים". מכיון שכך סיפר לו השוטר: "אשתי בכלא בגלל אלפיים דולר שחסרים לי". מיד הוציא החסיד את מלא הסכום, ונתן לו. שאל השוטר: "איך אחזיר לך טובה על שהצלת את אשתי?"

- "אתה לא צריך להחזיר טובה, שהרי כבר עשית לי טובה גדולה. עם זאת, אני מבקש ממך שאם תראה פעם יהודי בצרה - תעזור לו".

- "ואיך אדע למי צריך לעזור?"

- אם תראה יהודי שרוצה ללכת לישיבה, תעזור לו".

סיים השוטר, ואמר לסטודנט: "כבר עשר שנים אני מחפש יהודי שיגיד לי שהוא מחפש ישיבה, ואתה הראשון שאמרת לי. אני כבר עשר שנים רוצה להחזיר טובה למי שעזר לי, ובגלל זה אני ממש שמח לעזור לך להגיע לישיבה!".

הסטודנט לא האמין למשמע אזניו. הרצון שלו להגיע לישיבה ולעמוד על טיבה, התחזק פי כמה וכמה. הוא נסע לליקווד לבדוק את העניין, ונשאר שם. היום הוא אברך בירושלים, יש לו ב"ה אשה וילדים, משפחה חרדית לתפארת. וממה התחיל הכל? מהלבוש של בן הישיבה, שהלך עם כובע וחליפה בוונצואלה. "שהיו מצויינים שם...".

[מתוך הגדה של פסח 'דורש טוב']

וּמִיָּגוֹן לְשִׁמּוֹזָה... וּמִאֲפֹכָה לְאֹרֶן דָּדוּל

סיפר הרה"ג רבי חיים זאיד שליט"א: לפני פסח ה'תשע"ו מסרתי שיעור בסמינר 'אור החיים' שבבני ברק. הסברתי

והבהרתי את מעלת חג הפסח. בסוף השיעור אמרתי כי כל תלמידה שיש לה שאלה בהלכה או שצריכה עזרה וייעוץ, אשמח לענות בטלפון ולעזור. מספר ימים לאחר מכן מצלצלת אליי תלמידה מהסמינר ואומרת: "שלום הרב זאיד, משפחתי גרה בבית שאן, אך המצב הכלכלי בבית קשה עד למאוד. החברים של אבא שלי בעבודה החליטו לשמח אותנו. הם התארגנו יחדיו והצליחו לממן לו אירוח ב'כפר נופש' בצפון עם כל בני המשפחה למשך שבעת ימי חג הפסח הקרב ובא, ללא עלות ותמורה". היא ביקשה לברר לגבי האם באותו כפר נופש כשרות המאכלים עונה על דרישות ההלכה. שיבחי אותה והתקשרתי למשגיח כשרות באזור. המשגיח בדק את הנושא ובישר, כי לפני שבועיים הורידו לכפר הנופש הזה את הכשרות לחלוטין!.

התקשרתי לתלמידה והודיתי לה שכן בזכותה גילינו שהמקום אינו כשר כלל. הזמנתי את המשפחה לעשות אצלי את החג. למחרת אני מקבל שיחת טלפון מאמא שלה בקול חנוק. האם טענה שבמצב הקיים, מאוד היה קשה לה להכניסה למוסד דתי. והיא רוצה שלכל הפחות בימי החג בתה תצטרף אליהם לכפר הנופש, אך כמובן הבת סירבה להיענות לה. ניכרים היו דברי האם מתוך ליבה הדואב. ניסיתי לחזק את ליבה בסיפורים על יהודים, שמסרו נפשם ע"מ לאכול אוכל כשר בפסח. בסיום אמרתי: "תשמעי, יש הבטחה מבורא עולם בכבודו ובעצמו, שאדם שמוסר נפשו לעשות את רצונו, יראה ישועות מעל הטבע. אני מבטיח לך שמסירות הנפש הזאת תביא לך **הצלחה לברכה וישועה**".

לפתע הפסיקה האמא לבכות וזעקה בתדהמה: "האם אתה נביא?". לא הבנתי מה הדהים אותה בדברי וחזרתי עליהם. היא שמעה זאת ושוב התרגשה: "תודה הרב, תודה", וניתקה.

לא עוברות עשר דקות והבת מתקשרת אליי: "הרב, איך עשית את זה? אבא שלי שמע זאת והחל גם הוא להתרגש והסכים. תגיד הרב, מאיפה ידעת את זה?". הרגשתי מבוכה ושאלתי: "מה גיליתי ומה אמרתי?". התברר כי לאותה בת סמינר יש אחות רווקה בת 35 החולה במחלת האפילפסיה, ושמה של אותה אחות הוא 'ברכה', ועד עתה לא הצליחו למצוא שידוך עבורה. והאם חשבה שבירכתי שבזכות מסירות הנפש תזכה להצלחה וישועה ל'**ברכה**' בתה. היא בטוחה, שיש לי רוח-הקודש והסבירה לבעלה שאם לא ילכו לאותו נופש מפוקפק - בתם תזכה לישועה ותתחתן! שמעתי זאת ושתקתי ולמרות שלא לזאת התכוונתי, לא חששתי, כי ידעתי שה' משלם ומושיע את המוסר נפשו ורצונותיו למענו.

תשמעו את ההמשך - לא יאומן כי יסופר. לאחר מספר ימים מתקשרת אלי הבת ומספרת: "הרב זאיד אתה לא תאמין, אבל תשמע... אחרי הברכה שלך ההורים שלי ביטלו את החופשה ויצאו לעשות קניות ב'אושר עד' כשיש להם מעטפה של 600 ש"ח בלבד לקניות. אמא שלי לקחה

בדמעות מוצרים מתוך הרגשה שהיא מקריבה דבר גדול למען בורא עולם. כאשר הגענו לתור בקופה, קיבלה ברכה אחותי התקף אפילפסיה והתמוטטה במקום. נוצרה המולה גדולה, כולם רצו לתת עזרה, אך אמי הרגיעה אותם ואמרה שזו מחלת הנפילה והכל בשליטה. ובאמת לאחר כמה שניות חזרה אחותי להכרה ועמדנו בתור כמו כולם. לפתע, מגיעה מאחורינו אשה שגם היא עמדה בתור ושאלה את אמא שלי: "הבת שלך חולה במחלת הנפילה?". "כן", משיבה אמי.

- "בת כמה הבת?".

"בת 35, רווקה", משיבה אמי. "יש לי שידוך בשבילה", מכריזה אותה אשה בהתלהבות. "יש לי בן דוד מהדרום שגם הוא חולה במחלת הנפילה והוא מחפש שידוך". אמא התרגשה עד עומקי נשמתה וקראה: "הנבואה של הרב זאיד עבדה!".

ההורים התקשרו אליי באותו ערב בהתרגשות וביקשו שאברר אם אין סכנה בנישואי שני חולי אפילפסיה. צלצלתי לעוזרו האישי של היועץ הרפואי הרב פירר, שאמר, שזה בסדר אך עלולה להיות סכנה רפואית לילדים. המלצתו הייתה לפנות לרב גדול בישראל שיברך את הזוג שזיווגם יעלה יפה ויזכו בילדים בריאים.

חיש מהר עשיתי את דרכי למורי ורבי, הצדיק ר' **דוד אבוחצירא** שליט"א מנהריה, וסיפרתי לו את הסיפור. סיימתי באמירה: "כעת אומרים הרופאים כי עלולה להיות סכנה לדור ההמשך, וצריך ברכה של הרב כדי שנוכל להמשיך את השידוך".

הרב הביט בעיניי ואמר לי: "ר' חיים, אתה לא רואה את בורא עולם?! כיצד ה' הכניס בפוך את המילים: '**הצלחה לברכה**'?... תגיד לזוג: 'מזל טוב', ואם הם חוששים לגבי הילדים - תגיד להם בשמי, שבשנה הבאה יוולדו להם תאומים, ואני יכול אפילו להגיד לך מה יהיו השמות שלהם...".

הייתי נרגש והמום. סיפרתי זאת להוריה של ברכה. מיד אחר הפסח נפגשה הבת ברכה עם הבחור מהדרום, והצדדים היו מרוצים אחד מהשני. לאחר פגישות בודדות הם סגרו ווארט בערב ר"ח אייר ה'תשע"ו בעיר יבנה, וקבעו מועד לחתונה. זכיתי להיות ב'ווארט' המרגש בו נשפכו דמעות כמים, והכל היו עדים למסר אחד גדול ונורא: 'כל אדם שמוסר נפש לכבוד בורא עולם, למרות שקשה לו מאד, אך בכל זאת הוא מתגבר על טבעו ועושה את רצון ה', הקב"ה משלם לאותו אדם מידה כנגד מידה ועושה אף הוא למענו ישועות מעל הטבע'. אותה אמא בכתה מאושר באותו ערב... היא כבר הפסיקה להאמין שבתה בגיל 35 החולה במחלת הנפילה תתחתן אי פעם. אך כשיש מסירות נפש לבורא עולם, וכשמתגברים על רצונות שיש בהם בעיה, גם הקב"ה מחזיר בכפלי כפליים. **[מתוך 'פיני עין חמד']**